

[Udenrigsministeren.]

rede for besættelsesmagternes forhandlinger med den tyske forbundsregering vedrørende det sæt aftaler, der skal afløse okkupationsstatutten, samt for konferencen om dannelsen af et europæisk forsvarsfællesskab, den såkaldte Europahær.

Det er tanken, at Tysklands fremtidige ordning skal reguleres af en hovedoverenskomst og forskellige mere specielle aftaler. Om hovedoverenskomsten er der principiel enighed mellem de tre stormagter og Den tyske Forbundsregering. I overenskomsten forbeholder de allierede sig visse rettigheder i tilfælde af angreb udefra på Vesttyskland eller i tilfælde af fare for den offentlige orden. Specialaftalerne, der endnu ikke er endeligt udformet, vil bl. a. vedrøre forhold som de allierede styrkers fremtidige stilling i Tyskland og finansieringen af udgifterne ved deres stationering. Det er tanken at fremskynde forhandlingerne om disse aftaler, og man håber, at de kan være endeligt udformet inden næste rådsmøde.

Konferencen om Europahæren blev åbnet i Paris den 15. februar i år efter indbydelse fra den franske regering. Deltagere er Frankrig, Tyskland, Italien, Belgien, Luxembourg og Holland, medens de øvrige Atlantmagter, også vi, bortset fra Island, er repræsenteret ved observatører.

Konferencen har to formål: dannelsen af et europæisk forsvarsfællesskab samt tilvejebringelse af garanti mod militarismens genopståen. Under konferencen er der på det militære område opnået enighed om de ledende principper for sammenslutning af de forskellige nationaliteter i det europæiske armékorps.

Der sigtes mod en ordning, hvorefter der vil blive 12 tyske enheder à ca. 13 000 mand. Hertil kommer et vist tysk luftvåben. Derimod er der stadig uoverensstemmelse på en række punkter om Europahærens politiske institutioner. Spørgsmålet om de internationale bestemmelser for anvendelsen af de til Europahæren henlagte styrker samt forbindelsen mellem NATO og Europahæren er endnu ikke løst.

Der foregår i disse dage i Paris en videre drøftelse mellem de stater, der deltager positivt i konferencen, og man nærer i disse kredse håbet om, at det skulle blive muligt at fuldføre overvejelserne inden rådets møde i Lissabon, men nogen sikkerhed for, at man når så langt, kan der ikke gives på det nuværende tidspunkt.

Om selve det at give Vesttyskland våben i hænde har jeg i og for sig ikke noget at føje til, hvad jeg sagde her i tinget den

16. oktober i besvarelse af et spørgsmål, som medlemmer af det kommunistiske parti havde stillet til mig.

Ved rigsdagens beslutning af 6. februar d. å. tiltrådte Danmark, at vesttyske styrker kan deltage i forsvaret af det demokratiske Europa, og baggrunden for denne rigsdagsbeslutning har ikke ændret sig i den mellem-liggende tid. Det er nødvendigt at udnytte denne mulighed for at styrke Vesteuropas og dermed selve Danmarks forsvar. Der er efter min mening heller ikke afgørende betænkeligheder forbundet hermed, såfremt to forudsætninger opfyldes: for det første, at den overvejende del af det tyske folk selv ønsker at deltage i forsvaret af deres land og dermed at bidrage til det samlede Vesteuropas forsvar, og for det andet, at Vesttysklands genoprustning sker under former, der er en bekræftelse på dets vilje til demokrati. Denne sidste betingelse vil i hvert fald være opfyldt, såfremt der etableres en europæisk hær som den, hvis oprettelse drøftes i Paris i disse dage, og hvori de vesttyske styrker vil indgå som et led på lige fod med styrker fra de andre lande, som deltager i Europahæren. Viser vanskelighederne ved dannelsen af en europæisk hær sig at være uoverstigelige, bør man ikke på forhånd — på grund af den interesse, som knytter sig til dette spørgsmål — afvise muligheden af andre løsninger, der vil frembyde tilsvarende sikkerhed.

Dannelsen af en europæisk hær, Vesttysklands deltagelse i Europas forsvar samt forøgelsen af NATO-landenes forsvarsbe- stræbelser, herunder en styrkelse af vort eget beredskab, er i virkeligheden forskellige sider af samme sag. Finansministeren, der har deltaget i såvel rådsmødet i Rom som i TCCs møder i Paris, vil om lidt give det høje ting en redegørelse for de skridt, regeringen anser for hensigtsmæssige til udbygning af vort eget beredskab. Jeg vil imidlertid gerne benytte denne lejlighed til selv at fremsætte nogle bemærkninger om den situation, vi befinder os i, og de krav, tiden stiller til Danmark.

Der vil naturligvis altid være divergerende meninger om den til enhver tid værende verdenssituation, men jeg tror dog at kunne sige, at den almindelige opfattelse går ud på, at der ikke er sket nogen væsentlig skærpelse af den internationale situation i de seneste måneder. Det betyder imidlertid ikke, at vi i nogen henseende kan mindske vore bestræbelser for at genopbygge vort forsvar. Der er i øjeblikket og vil efter al menneskelig beregning i de nærmeste år være en latent fare, som ikke må under-